

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 156.

Tredie Session.

78de Møde.

Onsdagen den 11te Februar.

(Fortf.)

Ordføreren: Det er vistnok ganske rigtigt, at de Retsbetjente, som have oppebaaret deres Byg in natura, ikke alene alle lide Tab, ved kun at faae en Dvotadeel af 15000 Rbd. efter den i Lovforslaget opstillede Maalestok, men at ogsaa Tabet paa dem falder noget ulige, og at denne Ordning altsaa har sine betydelige Ubiligheder. Men det forekommer mig dog vist, at de Retsbetjente, som iskedetsfor deres Kornydelse have faaet 4 $\frac{1}{2}$ pr. Td. Hartkorn, maae være aldeles udenfor alt Tab; thi til at fyldestgjøre deres Fordringer indeholdes der et tilstrækkeligt Beløb i den bevilgede Sum. De bør altsaa ikke tage Deel i det Tab, der flyder af den indløbne Feiltagelse, som har medført, at her nu mangler den fornødne Sum til at udrede det, der udfordres. Det er haardt og i mange Henseender høist skodende, at der findes Tab Sted ogsaa med Hensyn til de Andre; men der kan — naar man skal give en almindelig Regel — ikke skjæles mellem dem, der lide et større eller mindre Tab. Men, med Hensyn til de Dommere, hvorum her er Tale, er det givet, at den Misregning, som er indløben, er dem ganske uvedkommende, og at de altsaa bør være udenfor al Tabfordeling. Det forekommer mig ogsaa, at Sagen derved vil blive langt simplere, end naar man skulde inddrage dem under Tabfordelingen. Jeg vil gjerne troe, at dette vilde finde Sted paa en saadan Maade, at de i Virkeligheden ikke kom til at lide noget Tab. Men selv dette forudsat, synes det mig ogsaa i Principet at være urigtigt at inddrage dem under en mulig Tabfordeling.

Leth: Naar her er blevet anført, at den

Erstatning, som Retsbetjentene nu skulle oppebære, ikke vil staae i Forhold til de Indtægter, de have haft af det saakaldte Dommerkorn, skal jeg tillade mig at bemærke, at det er mig og vistnok flere af Thingets Medlemmer fuldkommen bekendt, at Retsbetjentene have under Navn af Dommerkorn oppebaaret en Indtægt, som paa mange Steder har været det dobbelte, ja, maaskee endog det tredobbelte af det ved Loven Bestemte. Det grunder sig formodentlig og efter al Rimelighed paa, at paa den Tid, da Smugbrænderierne vare almindelige over hele Landet, blev der saamtidigt med Dommerkornets Ydelse ogsaa ydet et saadant yderligere Bidrag, der skulde betragtes som en Velvillighedens Ydelse, men som dog formeentlig havde til Hensigt at sikke sig en Ignoreren eller Indulgeren fra vedkommende Retsbetjents Side. Det Hele blev, som sagt, benævnet Dommerkorn; det blev ydet under dette Navn, optaget med sit fulde Quantum og indkrævet af Retsbetjentene. Nu forekommer det mig ikke saa ganske i sin Orden, at, naar der er Tale om, at Dommerkornet skal godtgøres Vedkommende, at der da tillige tages Hensyn til det, som ikke var Ydelse af Dommerkorn men derimod en frivillig Gave.

Ordføreren: Der har aldrig været Tale om, at Retsbetjentene skulde have Erstatning udenfor deres lovlige Indtægter; hvad Retsbetjentene paa enkelte Steder maatte have oppebaaret uden Gjæmmel, er noget Ulovligt, som vistnok heller ikke vil komme i Betragtning ved Dpgjørelsen af deres Dommerkorn; forsaavidt en saadan uhjemlet Indtægt af nogen Embedsmand er beregnet, vil det, ved den Prøvelse af Sagen, som vil finde Sted, naar man bestemmer, hvorledes Vederlaget skal gives, vistnok blive fradraget. Her er blot Tale om, at der er begaaet en aabenbar Misregning, hvorefter